

Hannie begreep niet; flarden van gedachten schoten in haar bewustzijn, lieten haar even snel weer los. Adolf, met zijn drukke practijk was arm gestorven, Louise rijk? Hoe kon dit? Beiden hadden veel verdiend, doch dat moest voor Louise weer weg aan reizen en boeken. Dolf hielp iedereen, „daar was zijn geld gebleven,” een smalend lievelings-gezegde van Louise. Dolf had, midden in 't leven staand, veel hulp moeten schenken; aan Louise werd om hulp zelfs niet gedacht. . . . Hier was een licht. . . . ah. . . . ze had gespaard niettegenstaande de studiereizen waarover ze altijd zoo klagen kon. Maar honderd duizend gulden?

— Hoeveel laat mijn zuster na — ? vroeg Hannie, haar keel droog en haar borst moe als in de nachten van waken.

— Honderd duizend gulden onbezwaard. Het is veel meer natuurlijk maar de successie. . . .

Uit zijn voldaan gezicht glom een weggeknepen lach, een uitdrukking die op het doodsbleeke vrouwengezicht stuitte. Na de vernietigende afbraakweken der ziekte had Hannie zich een haast religieuze gelatenheid gewonnen. En nu plotseling snelden koortsige gedachten uit en in.

— Ik begrijp u niet goed — mompelde ze onwillig en kortaf voegde ze er aan toe: — in elk geval had dit gesprek toch wel wat kunnen wachten. —

Of hij tegenover een kind stond — en hij zag ook werkelijk in dit gezicht tegenover hem, weinig jonger dan hij zelf, een kind — glimlachte de notaris ongedwongen, voluit. — 't Komt er nu maar op aan, als ik u een raad mag geven, voorzichtig aan te vangen. . . . een kapitaal beheeren is nog heel wat anders dan een klas kinderen regeeren. U was niet verdacht op 't een en ander, merk ik. —

Weer, en nu met instemming, dacht Hannie aan Louise's woord: hoe komen ze toch allemaal zoo familiaar tegen je!

— Uw zuster — zei de notaris en in zijn oogen vloeiende nu een ernstblik, een diep respect — uw zuster was een financier, geboren! . . . . zij was er een. —

'n Gevoel van ongewisheid, 'n overrompeling van woorden, gedachten, twijfel: een toestand als een krankzinnige of zenuwzieke ervaart, woedt nu in Hannie en uiterlijk blijft zij doodkalm: — vindt u goed dat we 't gesprek over dat geld later voortzetten, dat we 't uitstellen? —

— Uitstellen? —

Het is of de ironie om dit woord in de oogen van den notaris aangroeit tot een ongezegde mop.

Eén indruk begint alle andere te overheerschen: deze, dat ze verkeerd deed te toonen dat ze van niets wist. Ze had moeten doen alsof ze wel ongeveer op iets dergelijks was bedacht. Ze moet nog trachten te doen alsof haar zenuwleven haar parten heeft gespeeld, alsof ze ziek is en niet volledig toerekenbaar. Vlak legt ze nu de hand op het voorhoofd, alsof een pijn